

Στο παιδί σου αξίζει ο καλύτερος εαυτός σου, όχι ό,τι έχει απομείνει από σένα

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)
/ Υγεία και ιατρικά θέματα

Η αξία του να αφιερώνουμε χρόνο στα παιδιά μας είναι τεράστια και αδιαμφισβήτητη. Κάποια στιγμή θα μεγαλώσουν και θα φύγουν από δίπλα μας, ας τους δώσουμε λοιπόν όλοι μας την αγάπη και προσοχή τώρα που είναι μικρά. Γιατί όπως λέει σωστά και το παρακάτω κείμενο «μόνο μια φορά, δεύτερη ζωή δεν έχει..»

«Δεν είναι απλό, αλλά πρέπει να το κάνεις. Να το κάνω, να το κάνουμε.

Και δεν θα κρατήσει πολύ.

Τα χρόνια που θα μπορείς να πεις «είμαι κουρασμένη τώρα», «δεν μπορώ αυτή τη στιγμή» και αυτό που θα λαμβάνεις από απέναντι θα είναι κατανόηση, δεν είναι μακριά.

Και τότε, θα νιώθεις λιγότερες ενοχές που δεν θα «μπορείς» όλες τις φορές. Γιατί ήταν αμέτρητες εκείνες που μπόρεσες, όταν οποιοσδήποτε άλλος στη θέση σου θα τα είχε παρατήσει.

(της Αποστολίας Καζάζη)

ή αλλιώς...

Η αξία του να αφιερώνουμε χρόνο στα παιδιά μας.

Τα παιδιά μας είναι μόνο μια φορά μικρά. Μπορεί να είναι πάντα για εμάς 'παιδιά', όμως μικρά παιδιά είναι στην πραγματικότητα μόνο μια φορά. Και τότε διαμορφώνουν χαρακτήρα, προσωπικότητα, συνειδήσεις. Και τότε είμαστε απαραίτητοι παιδαγωγοί και συνοδοιπόροι στη ζωή τους.

Η φυσική παρουσία ενός γονιού δεν μπορεί να αντικατασταθεί με κανένα υποκατάστατο. Ούτε τα δώρα, ούτε τα παιχνίδια, ούτε τα λεφτά.. Ούτε οι καλύτεροι δάσκαλοι, ούτε τα πιο ωραία ταξίδια.. Τα παιδιά χρειάζονται τους γονείς ως φυσική παρουσία, το λόγο τους, το σώμα τους, τη μορφή τους. Χρειάζονται την αγκαλιά, μια καλή κουβέντα ή απλώς να είμαστε εκεί να κοιτάμε που θα παίζουν με τους φίλους τους. Και αργότερα να είμαστε εκεί όταν γυρνάνε από το σχολείο να μας πουν πως πέρασαν, να φάμε όλοι μαζί, να πάμε μια βόλτα.. Και αργότερα να είμαστε εκεί όταν γυρνάνε από την βόλτα, από το φροντιστήριο, από ένα πάρτι. Μας θέλουν δίπλα τους σαν στήριγμα, να 'βάζουμε πλάτη' στα ξεκινήματά τους.

Προφανώς όσο μεγαλύτερα γίνονται μας χρειάζονται λιγότερο, ίσως κάποια στιγμή να μην μας θέλουν καν- και αυτό φυσιολογικό είναι. Θα έρθει όμως με την ώρα του. Θα έρθει όταν πραγματικά θα θέλουν να μείνουν μόνοι τους. Να σταθούν στα δικά τους πόδια, στις δικές τους δυνάμεις. Και τότε εμείς οι γονείς, σιγά σιγά πρέπει να τους δώσουμε το χώρο να δράσουν όπως τα ίδια επιθυμούν, όπως νομίζουν, περιορίζοντας τον ρόλο μας σε αυτόν του έμπιστου συμβουλάτορα..

Μέχρι τότε όμως ας δηλώσουμε παρόντες. Στις μικρές και τις μεγάλες στιγμές τους, στα εύκολα και στα δύσκολα, στις χαρές και τις λύπες.

Θυμηθείτε: Μόνο μια φορά, δεύτερη ζωή δεν έχει..»

του Ψυχολόγου-Οικογενειακού Σύμβουλου Γιάννη Ξηντάρα

Πηγή: psychologistnow.gr, mama365.gr